

Arrest

nr. 160 854 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2015 tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 november 2015.

Gelet op de beschikking van 19 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. Lips, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2015 een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent verzoekster op 28 augustus 2015 de vluchtelingenstatus toe.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 28 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld: *“Het beroep komt onontvankelijk voor, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. Blijkens de nota met opmerkingen van de verwerende partij en bijkomende stukken op 31 augustus 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgemaakt door de verzoekende partij, werd de verzoekende partij op 28 augustus 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling. De verzoekende partij is aldus gerechtigd in België te verblijven. Zij lijkt dan ook geen belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing, die erop gericht is de verzoekende partij in haar hoedanigheid van asielzoeker de binnenkomst tot het Rijk te weigeren en haar terug te drijven.”*

2.3. Verzoekster richt op 6 november 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 10 december 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt in eerste instantie te verwijzen naar de stukken en, in antwoord op de beschikking, dat de ontvankelijkheid moet worden vastgesteld op het ogenblik van het indienen van het beroep. Zij stelt dat “het bevel” blijft bestaan en dat er geen sprake is van rechtsverwerking, daar een beslissing van een bestuursorgaan slechts kan worden ingetrokken of opgeheven door een latere beslissing van datzelfde orgaan en deze in casu niet voorhanden is. De voorzitter wijst erop dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, maar een beslissing tot binnenkomstweigering gericht aan een asielzoeker en de verzoekende partij thans is erkend als vluchteling en dus een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België, zodat de verwerende partij later onmogelijk nog kan teruggrijpen naar de bestreden beslissing. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij artikel 39/56, eerste lid in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ dat in dit wetsartikel voorkomt, kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a. RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden wanneer ze te dezen stelt *“dat de ontvankelijkheid moet worden vastgesteld op het ogenblik van het indienen van het beroep”*.

2.6. Verzoekster slaagt er met haar louter hypothetisch betoog – dat de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken – niet in alsnog enig belang bij huidig beroep aannemelijk te maken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de uiteenzetting van het belang niet op loutere hypothesen mag steunen. Bovendien blijft verzoekster het antwoord schuldig op de vraag van de Raad in welke mate de thans bestreden beslissing – die een binnenkomstweigering met teruggrijping inhoudt – alsnog enige uitvoering zou kunnen kennen, zelfs in de hypothese dat de vluchtelingenstatus van verzoekster daadwerkelijk zou

worden ingetrokken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijping een beslissing betreft die wordt genomen wanneer de met de grenscontrole belaste overheden vaststellen dat een vreemdeling – die het Belgisch grondgebied nog niet daadwerkelijk is binnengekomen, doch tracht zich de toegang tot België te verschaffen – zich in één van de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties bevindt. Op heden bevindt verzoekster zich reeds op legale wijze op het Belgisch grondgebied, zodat zij zich onmogelijk nog kan bevinden in de hierboven beschreven situatie, waarbinnen verweerder in de mogelijkheid is een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijping te treffen. De toestemming om het Belgisch grondgebied te betreden en de toekenning van de vluchtelingenstatus verhinderen aldus dat, zelfs indien de vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken, alsnog enige uitvoering zou kunnen worden gegeven aan de thans bestreden beslissing. Indien dergelijke hypothetische situatie zich zou voordoen, dient verweerder over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, in plaats van de thans bestreden beslissing alsnog ten uitvoer te brengen.

2.7. Waar verzoekster betoogt “[...] dat *“het bevel” blijft bestaan en dat er geen sprake is van rechtsverwerking, daar een beslissing van een bestuursorgaan slechts kan worden ingetrokken of opgeheven door een latere beslissing van datzelfde orgaan en deze in casu niet voorhanden is*” ziet de Raad gelet op het gestelde in punt 2.6. niet in hoe verzoekster nog een belang kan laten gelden bij de handhaving van haar beroep ondanks het feit dat de bestreden beslissing niet werd ingetrokken of opgeheven door de verwerende partij, nog daargelaten de vraag hoe de theorie van de rechtsverwerking in dit plaatje past.

2.8. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoekster geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld, met name dat zij – gelet op de tussengekomen toekenning van de vluchtelingenstatus – niet langer enig belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA